



คำชี้ขาดข้อพิพาท

ที่ ๑/๒๕๕๐

คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

วันที่ ๑๘ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ระหว่าง	{	บริษัท โทเทิล แอ็คเซ็ส คอมมูนิเคชั่น จำกัด (มหาชน)	ผู้ร้อง
		บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน)	ผู้ถูกร้อง

เรื่อง ข้อพิพาทการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม

คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติได้รับคำวินิจฉัยข้อพิพาทของคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทตามประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ ที่ ๑/๒๕๕๐ ในวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๐ ระหว่างบริษัท โทเทิล แอ็คเซ็ส คอมมูนิเคชั่น จำกัด (มหาชน) ผู้ร้อง กับบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) ผู้ถูกร้อง (ภาคผนวก ๑) และเสนอในการประชุม ครั้งที่ ๒๒/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๐ เพื่อให้คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติทำคำชี้ขาดตามข้อ ๑๑๓ ของประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ ซึ่งสรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้

เรื่องนี้ปรากฏข้อเท็จจริงว่า บริษัท โทเทิล แอ็คเซ็ส คอมมูนิเคชั่น จำกัด (มหาชน) ผู้ร้อง เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด ตามพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ มีวัตถุประสงค์เพื่อประกอบกิจการโทรคมนาคมทุกประเภท ตั้งอยู่ที่ ๓๓๓/๓ หมู่ ๑๔ อาคารชัย ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจอมพล เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ๑๐๕๐๐ และบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) ผู้ถูกร้องเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด ตามพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ เดิมชื่อ บริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) มีวัตถุประสงค์ประกอบกิจการให้บริการสื่อสารโทรคมนาคมทุกชนิดทุกประเภท

ทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ ซึ่งได้แปรรูปและรับโอนกิจการมาจากองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ตั้งอยู่ที่ ๘๙/๒ หมู่ ๓ ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๑๐

วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๙ ผู้ร้องมีหนังสือ ที่ TAC.REG-TOT/128 ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๙ แสดงเจตจำนงขอเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมกับผู้ถูกร้อง แต่ผู้ถูกร้องปฏิเสธเข้าร่วมเจรจาเพื่อทำสัญญาเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมกับผู้ร้องจนล่วงพ้นระยะเวลา ๙๐ วัน นับแต่วันที่ผู้ถูกร้องได้รับหนังสือแสดงเจตจำนงของผู้ร้อง โดยอ้างว่าผู้ร้องมิใช่ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมที่มีโครงข่ายโทรคมนาคมเป็นของตนเองตามพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ และผู้ร้องมิใช่ผู้มีสิทธิตามประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยนัยมาตรา ๘๐ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกอบกับผู้ร้องและผู้ถูกร้องมีข้อตกลงว่าด้วยการเชื่อมโยงโครงข่ายอยู่ระหว่างกันแล้ว เป็นเหตุให้ผู้ร้องยื่นคำร้องขอเข้าสู่กระบวนการระงับข้อพิพาทตามประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ และยื่นคำร้องขอให้มีคำสั่งดังต่อไปนี้

๑) ให้ผู้ถูกร้องทำสัญญาเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมกับผู้ร้องโดยสุจริต และสอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๒) ให้ผู้ร้องและผู้ถูกร้องทำการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมไปพลางก่อน โดยให้มีการชำระอัตราค่าตอบแทนการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมตามที่คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติกำหนด จนกว่าจะทำสัญญาเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมระหว่างผู้ร้องและผู้ถูกร้องแล้วเสร็จ

๓) ให้กำหนดมาตรการบังคับทางปกครองในกรณี que ผู้ถูกร้องฝ่าฝืนคำสั่งตาม ๑) และ ๒)

๔) ให้ผู้ถูกร้องชดใช้ค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชั้นนี้แทนผู้ร้อง

คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทได้พิจารณารับคำร้องดังกล่าวเข้าสู่กระบวนการระงับข้อพิพาทตั้งแต่วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ และได้ดำเนินกระบวนการพิจารณาเรื่องดังกล่าวแล้วเสร็จตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ อย่างเคร่งครัด โดยยึดหลักแห่งความยุติธรรม เปิดเผย และให้โอกาสคู่กรณีได้ชี้แจงเหตุผลข้อเท็จจริง ข้อโต้แย้ง และแสดงพยานหลักฐานสนับสนุนข้ออ้างข้อต่อสู้ของตนได้ตามพฤติการณ์แห่งข้อพิพาทอย่างเท่าเทียมกัน โดยดำเนินกระบวนการพิจารณาทั้งสิ้น ๔ ครั้ง ได้แก่

ครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๐ ครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๐ และครั้งที่ ๔ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ รายละเอียดตามรายงานกระบวนการพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาท (ภาคผนวก ๒)

คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทได้พิจารณาคำร้อง คำร้องแย้ง คำคัดค้าน และคำแถลง ตลอดจนพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่คู่กรณีทั้งสองได้นำเสนอโดยละเอียดแล้ว เห็นว่า ข้อพิพาทนี้ไม่มีข้อโต้แย้งหรือพิพาทในข้อเท็จจริงเนื่องจากคู่กรณีได้ยอมรับในระหว่าง การดำเนินกระบวนการพิจารณาแล้ว คงเหลือประเด็นข้อกฎหมายที่จะต้องวินิจฉัย ๓ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นแรก เรื่องอำนาจร้องของผู้ร้อง มีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า “ผู้ร้อง เป็นผู้ร้องที่มีสิทธินำเสนอข้อพิพาทเข้าสู่การพิจารณาตามประกาศคณะกรรมการกิจการ โทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๔๙ หรือไม่” และข้ออ้างของผู้ถูกร้องที่ว่า “ผู้ร้องมิใช่เป็นผู้รับใบอนุญาตตามที่กฎหมายระบุไว้หรือไม่” คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทพิเคราะห์บทบัญญัติมาตรา ๘๐ แห่งพระราชบัญญัติ การประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๔๔ เห็นว่า บทบัญญัติดังกล่าวได้รับรอง สิทธิของผู้ประกอบกิจการโทรคมนาคมอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ ให้มีสิทธิ ที่มีอยู่เดิมต่อไปจนกว่าสัมปทานหรือสัญญาจะสิ้นสุดลง และยังให้ถือว่าผู้นั้นมีสิทธิหน้าที่ และความรับผิดชอบเดียวกับผู้รับใบอนุญาต ด้วย และได้นำเอานิยามคำว่า “ผู้ร้อง” และคำว่า “ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคม” ตามประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคม แห่งชาติ ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๔๙ ขึ้นพิจารณาให้เหตุผล เพื่อหักล้างข้อโต้แย้งของผู้กร้องที่อ้างว่า “ผู้ร้อง” มิใช่เป็นผู้ร้องตามประกาศคณะกรรมการ กิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๔๙ โดยได้นำเอาเหตุผลที่เป็นหลักของการใช้และตีความกฎหมายในทางกว้างมาใช้ตามเจตนารมณ์ และแนวทางบังคับใช้กฎหมายที่สมเหตุผลสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่รับฟังได้ว่า ผู้ร้อง เป็นผู้รับสัญญาจาก บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) มาแต่เดิม และโดยสัญญา ดังกล่าว ผู้ร้องกับ บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ยินยอมให้ผู้ให้บริการ วิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ของตนสามารถใช้บริการผ่านเครือข่ายวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ ของอีกฝ่ายหนึ่งได้ อันถือเป็นการยอมรับของ บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ถึงการมีโครงข่ายของผู้ร้อง ข้ออ้างที่ผู้ถูกร้องอ้างว่าผู้ร้องมีสิทธิเฉพาะการปักเสา เดินสาย วางท่อ หรือถูกจำกัดสิทธิเสรีภาพเพียงเท่าที่ระบุในสัญญากับ บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) เท่านั้น คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทเห็นว่า เป็นการตีความที่มุ่งจำกัดสิทธิ ที่ขัดและไม่ชอบด้วยหลักการของกฎหมาย ฉะนั้น บทบัญญัติของกฎหมายที่อ้างถึง มีเหตุผล เพียงพอสนับสนุนว่า ผู้ร้องเป็น “ผู้ร้อง” ตามความหมายของประกาศคณะกรรมการกิจการ โทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๔๙ และไม่มี

เหตุผลใดที่จะพิจารณาว่าผู้ร้องมิใช่เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมอีก เพราะจะเป็นการขัดกับหลักการใช้และตีความกฎหมายในอันที่มุ่งจะก่อให้เกิดการใช้กฎหมายอย่างแท้จริง

ประเด็นที่ ๒ เรื่องอำนาจการพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาท มีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า “องค์คณะหรือคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทที่มีอำนาจพิจารณาข้อพิพาทที่ผู้ร้องเสนอหรือไม่” กล่าวคือ ข้อพิพาทนั้นเป็นข้อพิพาทที่ประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๕๙ ได้ให้สิทธิแก่ผู้ร้องหรือไม่ หรือเป็นข้อพิพาทที่จะมีผลเป็นการหักล้างข้อสัญญาหรือข้อตกลงที่คู่กรณีมีต่อกันมาแต่เดิมหรือไม่ หรือคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทมีเหตุผลโดยชอบด้วยกฎหมายที่จะรับคำร้องหรือไม่

ประเด็นนี้ คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทได้พิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๒๕ และมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๕๔ ประกอบข้อ ๑๒๓ ของประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๕๙ ที่กำหนดว่า “ผู้รับใบอนุญาตที่มีโครงข่ายซึ่งได้รับอนุญาตอยู่ก่อนวันที่ประกาศนี้มีผลใช้บังคับต้องจัดทำข้อเสนอการใช้และการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมตามรายละเอียดที่กำหนดไว้ในประกาศนี้ พร้อมทั้งจัดทำข้อมูลแสดงการคำนวณอัตราค่าตอบแทนการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม และข้อมูลต้นทุนโครงข่ายโทรคมนาคมแบบแยกส่วนสำหรับการให้บริการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมให้แก่คณะกรรมการพิจารณาภายในสิบห้าวันนับจากวันที่ประกาศมีผลใช้บังคับ” ซึ่งข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ร้องได้ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย โดยคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติได้พิจารณาให้ความเห็นชอบในหลักการ และแจ้งให้ผู้ร้องทราบแล้ว และความปรากฏว่า ผู้ร้องไม่สามารถเจรจาตกลงทำสัญญากับผู้ถูกร้องได้ภายใน ๙๐ วัน จึงถือว่ามีข้อพิพาทเกิดขึ้นตามนัยข้อ ๕๐ ของประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๕๙ ซึ่งถือเป็นเหตุผลจำเป็นที่ผู้ร้องจะต้องเสนอข้อพิพาทเข้าสู่กระบวนการระงับข้อพิพาทของคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาท และข้อพิพาทดังกล่าวไม่เกี่ยวข้องกับข้อตกลงหรือสัญญาที่คู่กรณีมีต่อกันมาแต่เดิม จึงย่อมไม่มีผลเป็นการหักล้างผลของข้อตกลงหรือสัญญาของคู่กรณีแต่อย่างใด ดังนั้น คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทจึงมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยได้ตามนัยข้อ ๕๗ ของประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๙

สำหรับประเด็นว่า “ข้อพิพาทที่เสนอต่อคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาท มีประเด็นซ้ำซ้อนกับคำฟ้องที่ผู้ร้องได้ฟ้องต่อศาลปกครองกลางเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๘๘/๒๕๕๐ หรือไม่” และ “คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทจะต้องระงับกระบวนการพิจารณาไว้ชั่วคราวหรือไม่” ความปรากฏว่าในขณะการพิจารณาและวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาท ศาลปกครองกลางยังมิได้กำหนดประเด็นข้อพิพาทในคดีหมายเลขดำที่ ๘๘/๒๕๕๐ และคู่กรณียอมรับว่า ประเด็นแห่งคดีหมายเลขดำที่ ๘๘/๒๕๕๐ เป็นประเด็นเกี่ยวกับการกระทำหรือละเว้นการกระทำตามหน้าที่ กรณีที่ผู้ถูกร้องไม่จัดทำ Office Data และเปิด Translator ทำให้เลขหมายใหม่ของผู้ร้องใช้งานได้ไม่สมบูรณ์ และกระทำการอันเป็นการละเมิดก่อความเสียหายแก่ผู้ร้อง ซึ่งทั้ง ๒ ประเด็นหาเกี่ยวกับประเด็นที่คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทจะวินิจฉัยไม่ เพราะประเด็นข้อพิพาทที่ปรากฏต่อคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทได้แก่ ประเด็น “ผู้ร้องมีสิทธิขอเจรจาเพื่อทำสัญญาเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมกับผู้ถูกร้องหรือไม่” และ “สัญญาการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมจะกำหนดค่าตอบแทนอย่างไร” ดังนั้น การพิจารณาของ คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทย่อมไม่เป็นการซ้ำซ้อนกับประเด็นที่จะพิจารณาในศาลปกครองจึงมีพักต้องระงับกระบวนการพิจารณาไว้ชั่วคราวตามที่ผู้ถูกร้องกล่าวอ้างแต่อย่างใด

ประเด็นที่ ๓ “ผู้ร้องมีสิทธิขอเจรจาเพื่อทำสัญญาเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมกับผู้ถูกร้องหรือไม่” และ “สัญญาการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมจะกำหนดค่าตอบแทนอย่างไร” คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทเห็นว่า ทั้ง ๒ ประเด็นมีความเกี่ยวเนื่องกัน เพราะเมื่อมีการเจรจาเพื่อทำสัญญาเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม คู่กรณีจะต้องนำเอาอัตราค่าตอบแทนการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมที่กำหนดไว้ในข้อเสนอการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมที่คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติให้ความเห็นชอบแล้วเข้าสู่การเจรจาด้วย ดังนั้น จึงต้องพิจารณาประเด็นที่ว่า “ผู้ร้องมีสิทธิขอเจรจาเพื่อทำสัญญาเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมกับผู้ถูกร้องหรือไม่” ก่อน ซึ่งคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทได้นำเอาผลของมาตรา ๘๐ วรรคแรกแห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.๒๕๔๔ ที่ได้วินิจฉัยไว้ในประเด็นอำนาจร้องของผู้ร้องขึ้นมาเป็นหลักรองรับสิทธิของผู้ร้องในฐานะผู้ประกอบกิจการโทรคมนาคมที่มีอยู่ก่อนวันที่กฎหมายใช้บังคับ ให้มีสิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบเดียวกับผู้ถูกร้องซึ่งเป็นผู้รับใบอนุญาต สำหรับประเด็นที่ผู้ถูกร้องอ้างว่า ผู้ร้องไม่มีโครงข่ายโทรคมนาคมเป็นของตนเอง คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทเห็นว่า จะต้องพิจารณาในข้อเท็จจริงและนำเอาหลักการตีความกฎหมายที่พึงมุ่งให้เกิดผลการปฏิบัติมากกว่าการตีความไปในทางสิ้นผล ซึ่งสิทธิในการขอทำสัญญาเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมของคู่กรณีถูกกำหนดขึ้นโดยผลของกฎหมายที่ถือเป็นหลักการสำคัญเพื่อให้เกิดการบริการโทรคมนาคม

ที่สามารถดำเนินการร่วมกันได้ระหว่างโครงข่ายโทรคมนาคมเหมือนเป็นระบบเดียวกัน
ก่อให้เกิดผลทางธุรกิจที่มีการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม

สำหรับประเด็นที่ผู้ถูกร้องอ้างว่า ผู้ร้องได้รับการจัดสรรเลขหมาย
โทรคมนาคมจากคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ร้องจึงไม่มี
สิทธินำเอาเลขหมายดังกล่าวมาอ้างสิทธิ์เพื่อใช้หรือเชื่อมต่อนั้น คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาท
เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ร้องเป็นผู้ได้รับการจัดสรรเลขหมายจากคณะกรรมการ
กิจการโทรคมนาคมแห่งชาติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด และการพิจารณาของคณะกรรมการ
วินิจฉัยข้อพิพาทไม่ปรากฏประเด็นดังที่ผู้ถูกร้องอ้าง จึงไม่อยู่ในขอบข่ายที่คณะกรรมการ
วินิจฉัยข้อพิพาทจะพิจารณา

ดังนั้น คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทจึงมีความเห็นว่า ผู้ร้องมีสิทธิ
ที่จะเข้าเจรจาทำสัญญาเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมกับผู้ถูกร้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเลขหมาย
ใหม่ที่ผู้ร้องได้รับการจัดสรรจากคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ จำนวน ๑.๕ ล้าน
เลขหมายที่ยังไม่เข้าสู่ระบบการเชื่อมต่อโครงข่าย ย่อมต้องทำสัญญาเชื่อมต่อให้เป็นไปตาม
ประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่าย
โทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ โดยสมบูรณ์ต่อไป และการนำสัญญาการเชื่อมต่อโครงข่าย
โทรคมนาคมที่จะทำกันขึ้นใหม่ไปปรับใช้กับค่าตอบแทนในระบบตามสัญญาเดิมกันแค่นั้น
เพียงใด และอย่างไร นั้น เป็นสิทธิหน้าที่ของคู่กรณีอื่นเกิดขึ้นตามข้อตกลงหรือสัญญาที่คู่กรณี
ผูกพันกันมาแต่เดิม คู่กรณีย่อมต้องพึงมีพึงปฏิบัติต่อกันไปตามข้อตกลงหรือสัญญานั้น
คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทไม่อาจก้าวล่วงไปในเรื่องดังกล่าวได้

ในการจัดทำคำชี้ขาด คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติได้พิจารณา
คำวินิจฉัยข้อพิพาทของคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาท ที่ ๑/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน
๒๕๕๐ แล้ว และได้สอบถามคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทที่ทำหน้าที่องค์คณะจนเชื่อได้ว่า
องค์คณะที่พิจารณาได้ยึดถือกฎหมายเป็นที่ตั้ง เพื่อยังความยุติธรรมแก่ผู้ร้องและผู้ถูกร้อง
จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ว่า คำวินิจฉัยข้อพิพาทของคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาท ชอบด้วยเหตุผล
ถูกต้อง เป็นธรรมตามกฎหมาย และคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทได้ดำเนินการกระบวนการ
พิจารณาและวินิจฉัยข้อพิพาทตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายบัญญัติ ด้วยความเป็นธรรม เปิดเผย
โปร่งใส และให้โอกาสผู้ร้องและผู้ถูกร้องชี้แจงแสดงเหตุผลอย่างพอเพียง จึงฟังคำวินิจฉัย
ข้อพิพาทของคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาท ประกอบคำชี้ขาดของคณะกรรมการกิจการ
โทรคมนาคมแห่งชาติด้วย

คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติได้ตรวจพิจารณาบทบัญญัติ
แห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๘๐ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติ

การประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ มีความชัดเจนอยู่ในตนเองอยู่แล้ว โดยเมื่อตีความตามเนื้อความประกอบกับบริบทของบทบัญญัติที่เกี่ยวข้อง กล่าวคือ มาตรา ๗๙ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ กำหนดให้คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติดำเนินการออกใบอนุญาตให้แก่การสื่อสารแห่งประเทศไทย และองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยตามลักษณะและประเภทของการประกอบกิจการขอเขตการให้บริการ รวมทั้งสิทธิต่าง ๆ ในการให้บริการโทรคมนาคมเท่าที่อยู่ในความรับผิดชอบดำเนินการของทั้งสององค์กร และมาตรา ๘๐ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ก็ได้รับรองสิทธิการประกอบกิจการโทรคมนาคมของบรรดาผู้ที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจากการสื่อสารแห่งประเทศไทย และองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย โดยให้ยังคงมีสิทธิประกอบกิจการโทรคมนาคมได้ตามขอบเขตและสิทธิที่มีอยู่เดิมตามที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาต่อไป จนกว่าการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาดังกล่าวจะสิ้นสุด ทั้งนี้ มาตรา ๘๐ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ได้สร้างความชัดเจนในเรื่องความสัมพันธ์ของผู้ที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจากการสื่อสารแห่งประเทศไทย และองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยกับคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติในฐานะองค์กรกำกับดูแล โดยระบุว่าคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติมีอำนาจกำกับดูแลผู้ที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจากการสื่อสารแห่งประเทศไทยและองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย แม้ว่าผู้ที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจากการสื่อสารแห่งประเทศไทยและองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยจะไม่ได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติตามพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ และยังสร้างความชัดเจนเกี่ยวกับสถานะทางกฎหมายของผู้ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจากการสื่อสารแห่งประเทศไทยและองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยภายใต้พระราชบัญญัตินี้ว่าผู้ที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจากการสื่อสารแห่งประเทศไทยและองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย โดยกำหนดให้คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติกำกับดูแลและบังคับใช้กฎหมายแก่ผู้ที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจากการสื่อสารแห่งประเทศไทยและองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยเช่นเดียวกันกับผู้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ซึ่งหากผู้ที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจากการสื่อสารแห่งประเทศไทยและองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยกระทำการฝ่าฝืนหรือกระทำผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่ถือเป็นเหตุให้คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตได้ คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติก็ย่อมสามารถใช้อำนาจตามกฎหมายมีคำสั่งเพิกถอนการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญานั้นได้ในฐานะองค์กรกำกับดูแล แม้ว่าคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติจะมีได้เป็นผู้ให้อนุญาตให้สัมปทาน หรือให้สัญญาแก่ผู้ที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาดังกล่าวแต่ประการใด

ดังนั้น บทบัญญัติมาตรา ๘๐ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ จึงเป็นบทบัญญัติที่กำหนดความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจากการสื่อสารแห่งประเทศไทยและองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยกับคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติที่เป็นองค์กรกำกับดูแล ซึ่งมีได้มีนิติสัมพันธ์ใด ๆ กันมาก่อน

นอกจากนี้ จากถ้อยคำตามมาตรา ๘๐ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ยังมีนัยที่ชัดเจนอันเป็นการวางกรอบของการใช้อำนาจกำกับดูแลของคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติที่มีต่อผู้ที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจากการสื่อสารแห่งประเทศไทยและองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยไว้ด้วย โดยกำหนดให้คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติต้องกำกับดูแลผู้ที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจากการสื่อสารแห่งประเทศไทยและองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยอยู่บนพื้นฐานของหลักการการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม และต้องกำกับดูแลเช่นเดียวกับผู้รับใบอนุญาต โดยกำหนดให้ผู้ที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจากการสื่อสารแห่งประเทศไทยและองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย มีสิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบเช่นเดียวกับผู้รับใบอนุญาต นอกจากนี้ มาตรา ๘๐ ยังเป็นบทบัญญัติที่ก่อตั้งสิทธิและหน้าที่แก่บุคคลทั้งที่เป็นผู้รับใบอนุญาตและบุคคลที่มีใช้ผู้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ การวินิจฉัยและการใช้กฎหมายจึงต้องมุ่งจะเสริมให้ผู้บุคคลที่มีสิทธิได้สมดังสิทธิ มากกว่าที่จะบั่นทอนสิทธิและอยู่นอกเหนือ การบังคับใช้กฎหมายโดยเท่าเทียมกัน คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติจึงไม่อาจปฏิบัติต่อผู้ที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจากการสื่อสารแห่งประเทศไทยและองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยแตกต่างจากผู้รับอนุญาตที่ได้รับอนุญาตโดยตรงจากคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติได้ บทบัญญัติดังกล่าวมานี้ คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติเห็นว่า ต้องอ่านและตีความตามตัวอักษรเป็นเบื้องต้น หากถ้อยคำและลายลักษณ์อักษรชัดเจนแล้วย่อมไม่สามารถตีความให้ถ้อยคำที่มีความหมายชัดเจนเป็นอย่างอื่นไปได้ คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติเห็นว่า ถ้อยคำที่ปรากฏใน มาตรา ๘๐ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ มีความชัดเจนอยู่ในตัวเองแล้ว

สำหรับในประเด็นของการรับใบอนุญาตนั้น คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า การรับใบอนุญาตโดยตรงจากคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติมิได้เป็นเหตุหรือก่อให้เกิดเงื่อนไขที่จะทำให้คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติไม่มีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลหรือต้องปฏิบัติต่อผู้ที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจากการสื่อสารแห่งประเทศไทยและองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยแตกต่างจากผู้รับใบอนุญาต เพราะหากพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๘๐ วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ กำหนดคุ้มครองสิทธิประกอบกิจการของ

ผู้ที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจากการสื่อสารแห่งประเทศไทยและองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยว่า ในกรณีที่มีการทำความตกลงเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาที่มีใช้เป็นการลดหรือจำกัดสิทธิในการประกอบกิจการโทรคมนาคม ผู้ที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจากการสื่อสารแห่งประเทศไทยและองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยก็ยังคงมีสิทธิประกอบกิจการตามพระราชบัญญัติต่อไป และบทบัญญัติมาตรา ๘๐ วรคส.แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ก็ยืนยันสิทธิในการได้รับใบอนุญาตของผู้ที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจากการสื่อสารแห่งประเทศไทยและองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยไว้ หากสามารถเจรจาตกลงกันเปลี่ยนการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญากับผู้ให้อนุญาต ให้สัมปทาน หรือให้สัญญาให้เป็นการได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งกฎหมายกำหนดให้คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติต้องดำเนินการออกใบอนุญาตให้กับผู้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญานั้น โดยให้ได้รับสิทธิประกอบกิจการโทรคมนาคมตามขอบเขตการให้บริการเดิมที่ตกลงกันได้ และตามระยะเวลาที่เหลืออยู่ของการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญา ซึ่งให้ออกใบอนุญาตตามหลักเกณฑ์เช่นเดียวกับที่ออกใบอนุญาตให้แก่การสื่อสารแห่งประเทศไทยและองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ดังนั้น การได้รับใบอนุญาตโดยตรงจากคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติหรือไม่ ย่อมไม่ก่อให้เกิดผลที่แตกต่างแต่ประการใดในแง่ของการกำกับดูแลโดยคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เพียงแต่สิทธิและหน้าที่ของผู้ที่ได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจากการสื่อสารแห่งประเทศไทยและองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยอาจถูกจำกัดตามลักษณะและขอบเขตของการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาที่ผูกพันระหว่างกันโดยชอบด้วยกฎหมายและไม่เป็นการทำลายสิทธิหรือหน้าที่ซึ่งกฎหมายได้บัญญัติรับรองหรือก่อตั้งเอาไว้ และโดยนัยแห่งบทบัญญัติในมาตรา ๘๐ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติจึงมีอำนาจที่จะกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรคมนาคมของทั้งผู้ร้องและผู้ถูกร้อง

ดังนั้น การตีความว่าผู้ที่มีสิทธิประกอบกิจการโทรคมนาคมอันเนื่องมาจากการได้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ใช้บังคับ ย่อมมีสิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบตามพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติกำหนดบนพื้นฐานของหลักการการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม จึงเป็นการตีความโดยชอบด้วยบทบัญญัติของมาตรา ๗๙ และมาตรา ๘๐ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ โดยสอดคล้องกับหลักความเสมอภาคภายใต้กฎหมาย หลักการประกันสิทธิให้ได้สมดังสิทธิ และหลักการไม่เลือกปฏิบัติอันเป็นหลักกฎหมายทั่วไป เพราะมิฉะนั้นไม่มีความจำเป็นที่ผู้กร่างบทบัญญัติมาตรา ๘๐ แห่ง

พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ จะเขียนหลักการที่เป็นหลักกฎหมายทั่วไปนี้ไว้อย่างชัดเจนอีก เนื่องจากตามหลักกฎหมายทั่วไป การจะปฏิบัติต่อบุคคลใดให้เป็นพิเศษและแตกต่างกันนั้น จะต้องมิขัดกับหลักกฎหมายที่ชัดเจนให้กระทำได้ มิฉะนั้นผู้ใช้อำนาจตามกฎหมายจะสามารถตีความเพื่อใช้อำนาจยกเว้นการปฏิบัติแก่บุคคลตามอำเภอใจได้ กรณีนี้จะเห็นได้ว่าบทบัญญัติมาตรา ๘๐ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ เขียนไว้เพื่อความชัดเจนและเน้นย้ำหลักนิติธรรมโดยมิให้เกิดความเข้าใจผิดว่าการมีใบอนุญาตประกอบกิจการตามกฎหมายหรือไม่ เป็นเหตุให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งมีอภิสิทธิ์หรือปลอดจากการบังคับใช้กฎหมายได้

สำหรับหน้าที่การเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมนั้น เมื่อพิจารณาจากมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งกำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตที่มีโครงข่ายโทรคมนาคมมีหน้าที่ให้ผู้รับใบอนุญาตรายอื่นเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมของตน โดยมีกำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตที่มีโครงข่ายโทรคมนาคมสามารถปฏิเสธการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมเช่นเดียวกับการยินยอมให้ผู้รับใบอนุญาตรายอื่นใช้โครงข่ายโทรคมนาคม จะเห็นได้ว่าบทบัญญัติดังกล่าวนี้มีเจตนารมณ์มุ่งคุ้มครองสิทธิของผู้ใช้บริการในการติดต่อสื่อสารถึงกันได้แม้ว่าจะใช้บริการโทรคมนาคมของผู้ประกอบกิจการโทรคมนาคมต่างรายกันก็ตาม และการกำหนดให้มีการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมนั้น ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่นานาอารยประเทศยอมรับว่า สามารถก่อให้เกิดการแข่งขันที่เป็นธรรมระหว่างผู้รับใบอนุญาต การปฏิเสธการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมจึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยเหตุผลและขัดต่อเจตนารมณ์แห่งกฎหมาย อีกทั้งยังเป็นการขัดขวางหรือกีดกันการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรมด้วย นอกจากนี้ นานาอารยประเทศยอมรับว่าหลักกฎหมายว่าด้วยการใช้หรือเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมเป็นหลักกฎหมายที่รักษาประโยชน์ผู้บริโภคในอันที่จะติดต่อสื่อสารถึงกันได้โดยง่ายและไม่ติดขัด มากกว่าเป็นกฎหมายที่มุ่งรักษาประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ของผู้ประกอบการ ด้วยเหตุนี้ กฎหมายจึงบัญญัติเป็นหลักว่าผู้รับใบอนุญาตมีหน้าที่ในอันจะยอมให้บุคคลอื่นเชื่อมต่อกับโครงข่ายโทรคมนาคมของตน และจำกัดความสามารถของผู้รับใบอนุญาตในอันที่จะปฏิเสธการใช้หรือเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม โดยกำหนดเงื่อนไขของการปฏิเสธมิให้ใช้หรือเชื่อมต่อโครงข่ายเอาไว้อย่างชัดเจน ดังนั้น ประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยการใช้หรือเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ จึงกำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตที่มีโครงข่ายโทรคมนาคมทุกรายมีหน้าที่ตามกฎหมายในการให้ผู้รับใบอนุญาตทุกรายเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมของตน ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติกำหนดไว้ในประกาศฉบับดังกล่าว โดยมีอาจากกล่าวอ้างเหตุใด ๆ เพื่อปฏิเสธหน้าที่ของตน หรือปฏิเสธสิทธิของผู้รับใบอนุญาตรายหนึ่งรายใดที่จะให้บริการผู้ให้บริการของตนเองได้ และเมื่อตีความประกอบกับบทบัญญัติมาตรา ๘๐ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ตามเหตุผลที่ได้ให้ไว้แล้วข้างต้น

ผู้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ใช้บังคับ ก็ย่อมมีสิทธิ หน้าที่และความรับผิดชอบในการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม เช่นเดียวกับผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคม ประกอบกับเมื่อพิจารณาแล้ว ไม่มีบทบัญญัติใดภายใต้พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ที่ระบุให้คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติมีดุลพินิจหรืออำนาจที่จะกำกับดูแลผู้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ใช้บังคับให้แตกต่างจากผู้รับใบอนุญาตโดยตรงจากคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เพราะหากกฎหมายพึงประสงค์จะให้คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติกำกับดูแล ผู้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ใช้บังคับ หรือปฏิบัติให้แตกต่างจากผู้รับใบอนุญาตตามกฎหมาย ก็ต้องระบุไว้ ชัดแจ้ง อันเป็นไปตามหลักกฎหมายทั่วไป ดังนั้น เมื่อไม่มีถ้อยคำระบุไว้ชัดเจนในกฎหมายให้ ยกเว้นบุคคลใด ก็ต้องตีความกฎหมายตามหลักกฎหมายทั่วไปที่คณะกรรมการกิจการ โทรคมนาคมแห่งชาติจะต้องกำกับดูแลและปฏิบัติต่อผู้รับอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาอยู่ก่อน วันที่พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ บนพื้นฐานของหลักการ แข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรมตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔๐ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติ การประกอบกิจการโทรคมนาคมพ.ศ. ๒๕๔๔ เฉกเช่นเดียวกับผู้รับใบอนุญาตรายอื่น

เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ได้ทำ สัญญาให้ผู้ร้องเป็นผู้ดำเนินการให้บริการโทรคมนาคมประเภทโทรศัพท์เคลื่อนที่ ซึ่งเป็นอำนาจ สิทธิขาดของบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) แต่เพียงผู้เดียวแต่เดิม ต่อมา เมื่อพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ มีผลใช้บังคับ จึงถือว่า บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ได้สัญญาให้ผู้ร้องเป็นผู้ประกอบกิจการ โทรคมนาคมตามนัยแห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ อยู่แล้ว ก่อนวันที่พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ใช้บังคับ อันเป็นผล ให้ผู้ร้องมีสิทธิประกอบกิจการโทรคมนาคมตามขอบเขตและสิทธิที่มีอยู่เดิมตามที่ได้รับสัญญา นั้นต่อไปจนกว่าสัญญาดังกล่าวจะสิ้นสุดลง และให้มีสิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบเช่นเดียวกับ ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมตามพระราชบัญญัติการประกอบกิจการ โทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ โดยผลแห่งกฎหมายผู้ร้องจึงมีสิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบตาม มาตรา ๒๕ ถึงมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ และตามประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อ โครงข่ายโทรคมนาคมพ.ศ. ๒๕๔๔ ดังนั้น ผู้ร้องจึงมีสิทธิในการขอเชื่อมต่อโครงข่าย โทรคมนาคม และโดยผลแห่งกฎหมายผู้ถูกร้องย่อมมีหน้าที่จะต้องให้ผู้ร้องเชื่อมต่อโครงข่าย โทรคมนาคมของผู้ถูกร้องได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการประกอบกิจการ

โทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ และตามประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ร้องได้ ดำเนินกระบวนการขอเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมกับผู้ถูกร้องตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมาย กำหนดไว้แล้วโดยชอบ ผู้ถูกร้องจึงมีหน้าที่ต้องให้ผู้ร้องเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม เมื่อผู้ถูกร้องปฏิเสธการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมกับผู้ร้อง โดยการไม่เข้าร่วมเจรจา กับผู้ร้องให้แล้วเสร็จภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือขอเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม จากผู้ร้อง ตามข้อ ๔๐ วรรคสองของประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วย การใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ ผู้ถูกร้องจึงกระทำการอันเป็นการขัดต่อ บทบัญญัติของมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ และประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่าย โทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙

ตามที่ผู้ร้องขอให้คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติมีคำสั่งให้ผู้ร้อง และผู้ถูกร้องทำการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมไปพลางก่อน โดยให้มีการชำระอัตรา ค่าตอบแทนการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมตามที่คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคม แห่งชาติกำหนด จนกว่าจะทำสัญญาเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมระหว่างผู้ร้องและผู้ถูกร้อง แล้วเสร็จนั้น คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติพิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๒๖ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ กำหนดให้ ในระหว่างการศึกษาวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทอันเกิดจากการมีข้อที่ตกลงกันไม่ได้ในการเจรจา ทำสัญญาการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม ถ้ากรณีจำเป็น คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคม แห่งชาติอาจสั่งให้ผู้ร้องเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมไปพลางก่อนตามหลักเกณฑ์และวิธีการ ที่คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติกำหนด ซึ่งหมายความรวมถึงการกำหนดอัตรา ค่าตอบแทนการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมด้วยนั้น เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ร้อง และผู้ถูกร้องได้มีการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมระหว่างกันแล้ว ตามข้อตกลงระหว่าง ผู้ถูกร้องกับการสื่อสารแห่งประเทศไทย (หรือบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ในปัจจุบัน) และผู้ร้อง เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๗ โดยผู้ถูกร้องเป็นผู้ให้เชื่อมต่อ โครงข่ายโทรคมนาคม บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) และผู้ร้องเป็นผู้ขอเชื่อมต่อ โครงข่ายโทรคมนาคม ซึ่งตามประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยการใช้ และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ ข้อ ๑ กำหนดให้ข้อตกลงที่ได้ทำขึ้นโดยอาศัย อำนาจตามกฎหมายว่าด้วยโทรเลขและโทรศัพท์ กฎหมายว่าด้วยองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย และกฎหมายว่าด้วยการสื่อสารแห่งประเทศไทย ซึ่งได้ทำขึ้นก่อนวันที่ประกาศ คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ มีผลบังคับใช้ ให้มีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าข้อตกลงนั้นจะสิ้นผล ประกอบกับ

ศาลปกครองกลางมีคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราว ก่อนการพิพากษาในคดีหมายเลขดำ ที่ ๘๘/๒๕๕๐ ระหว่างผู้ร้อง ซึ่งเป็นผู้ฟ้องคดี กับผู้ถูกร้อง ซึ่งเป็นผู้ถูกฟ้องคดี ให้ผู้ถูกร้องดำเนินการจัดทำ Office Data และเปิด Translator เป็นเหตุให้ เลขหมายโทรคมนาคมในโครงข่ายโทรคมนาคมระหว่างผู้ร้องและผู้ถูกร้องสามารถติดต่อกันได้ ดังนั้น จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องสั่งให้มีการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมชั่วคราวระหว่างการเจรจาสัญญาเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมตามที่ผู้ร้องร้องขอแต่อย่างใด เมื่อไม่อาจสั่งให้มีการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมระหว่างผู้ร้องและผู้ถูกร้อง ระหว่างการเจรจาสัญญาเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมแล้ว ในชั้นนี้คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติจึงยังไม่มีอำนาจ กำหนดอัตราค่าเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมอันเป็นหลักเกณฑ์และวิธีการในการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมได้ ประกอบกับกรณีดังกล่าวนี้ปรากฏข้อเท็จจริงเพียงว่า ผู้ถูกร้องปฏิเสธ การเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมกับผู้ร้องโดยการไม่เข้าร่วมเจรจากับผู้ร้อง ดังนั้น กระบวนการเจรจาข้อตกลงในสัญญาการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมจึงยังไม่ได้เริ่มต้น จึงยังถือไม่ได้ว่าผู้ร้องและผู้ถูกร้องไม่สามารถตกลงอัตราค่าเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม ระหว่างกันอันถือเป็นส่วนหนึ่งของข้อตกลงในสัญญาการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมได้ คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติในชั้นนี้จึงยังไม่มีอำนาจตามข้อ ๑๒๔ ของประกาศ คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ ในการประกาศกำหนดอัตราค่าตอบแทนการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมตามที่ ผู้ร้องร้องขอ

อนึ่ง ตามที่ผู้ร้องขอให้คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติมีคำสั่งให้ ผู้ถูกร้องชดเชยค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชั้นนี้แทนผู้ร้องนั้น คณะกรรมการ กิจการโทรคมนาคมแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า แม้คำวินิจฉัยข้อพิพาทของคณะกรรมการ วินิจฉัยข้อพิพาทมิได้กำหนดค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายในชั้นพิจารณาตามที่ผู้ร้องร้องขอไว้ แต่อย่างไรก็ดี โดยที่ผู้ร้องได้มีคำขอในเรื่องดังกล่าวไว้ในคำร้องแล้ว คณะกรรมการกิจการ โทรคมนาคมแห่งชาติจึงมีอำนาจตามข้อ ๑๑๔ ของประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคม แห่งชาติ ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ กำหนดคำสั่งในเรื่อง ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายในชั้นพิจารณาได้ตามที่เห็นสมควร

ด้วยข้อเท็จจริง เหตุผล และข้อกฎหมายดังกล่าวอ้างไว้ข้างต้นนี้ คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติจึงมีมติเป็นเอกฉันท์ชี้ขาดให้ผู้ถูกร้องเข้าร่วมเจรจา เพื่อทำสัญญาเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมกับผู้ร้องภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ผู้ถูกร้องได้ ทราบคำชี้ขาด และต้องเจรจาทำสัญญาเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่เริ่มต้นเจรจา หากผู้ถูกร้องไม่ปฏิบัติตามคำชี้ขาดดังกล่าวนี้ ย่อมเป็นการฝ่าฝืน

มาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ เลขาธิการ
คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติอาจมีคำสั่งบังคับทางปกครองตามมาตรา
๖๔ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ได้ต่อไป ทั้งนี้ หากการ
ฝ่าฝืนคำสั่งข้างดังกล่าว ก่อให้เกิดความเสียหายแก่คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง คู่กรณีที่ได้รับ
ความเสียหายดังกล่าวย่อมมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายทางแพ่งได้ตามกฎหมาย และให้ยกคำขอ
ให้มีคำสั่งให้ผู้ร้องและผู้ถูกร้องทำการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมไปพลางก่อน
โดยคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติอาจกำหนดให้ชำระอัตราค่าตอบแทนการ
เชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมไปพลางก่อน จนกว่าจะทำสัญญาเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม
ระหว่างผู้ร้องและผู้ถูกร้องแล้วเสร็จก็ได้ตามมาตรา ๒๖ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติ
การประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ รวมถึงคำขอให้กำหนดมาตรการการบังคับ
ทางปกครองในเรื่องดังกล่าวด้วย ทั้งนี้ ให้ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายในชั้นพิจารณาตกเป็นพับ
แก่คู่กรณีแต่ละฝ่าย

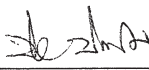
ลงชื่อ 

(พลเอกชชาติ พรหมพระสิทธิ์)

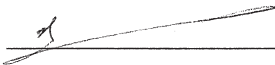
ประธานกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

ลงชื่อ 

(นายเหรียญชัย เรียววิไลสุข)
กรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

ลงชื่อ 

(ศาสตราจารย์ประสิทธิ์ ประพัฒน์มงคล)
กรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

ลงชื่อ 

(นายสุชาติ สุชาติเวชภูมิ)
กรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

ลงชื่อ 

(ศาสตราจารย์เศรษฐพร คูศรีพิทักษ์)
กรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

ลงชื่อ 

(รองศาสตราจารย์สุธรรม อยู่ในธรรม)
กรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ